

telser af Fæstningen, Slotte eller hvilket som helst andet og henvise det til Supplementsperioden. Det er derfor nødvendigt, at komme til Klarhed med den højtærede Minister om Forstaaelsen af dette Spørgsmaal, og det glæder mig, at Højremindretallet baade i Aar og i Fjor har stillet sig paa Flertallets Side, for saa vidt det vedrører Posteringen af Afviklingen af Gendarmerikorpsset. — Foruden Mindretallet, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, er der i denne Sag — og det er det eneste Punkt, hvor Udvalget overhovedet har delt sig i et Flertal og et Mindretal; ellers er det lykkedes ved elskværdig Imødekommenhed fra alle Sider at blive fuldstændig enig i alle Indstillingerne — et andet Mindretal, nemlig det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen). Det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds tager ogsaa et Særstandpunkt med Hensyn til Gendarmerikorpssets Afvikling. Jeg er nu ikke saa heldig fuldtud at kunne forstaa det ærede Medlems Standpunkt; men jeg skal heller ikke udtale mig nærmere om det, før jeg har hørt, hvorledes det ærede Medlem selv vil forklare det. Det ærede Medlem skriver, at han med Hensyn til den regnskabsmæssige Betragtning er enig med Flertallet, men da han ikke kan erkende, at Gendarmerikorpsset bestod med nogen som helst Lovhjemmel den 1ste April 1894, kan han ikke tiltræde Flertallets Tilslutning til de Herrer Statsrevisorer Hørup og Madsen-Mygdals Udtalelser med Hensyn til Posteringen af det paagældende Regnskab. Der er altsaa to Udtalelser. Mindretallet kan for det første ikke erkende, at Gendarmerikorpsset havde Lovhjemmel. Ja, det kan selvfølgelig hverken Flertallet eller de to nævnte Statsrevisorer erkende; men hvorledes man derfra kommer til den Slutning, at da Gendarmerikorpsset mangler Lovhjemmel, kan man ikke godkende Hørups og Madsen-Mygdals Udtalelse om, at det burde være posteret paa Regnskabet for 1894—95, ved jeg ikke. Statsrevisorerne have nemlig den Opgave at fremstille og gennemgaa Indtægter og Udgifter, som faktisk ere afholdte, og disse Beløb ere indkomne i Statskassen, og de ere udgivne af Statskassen; det er en Kendsgerning. Jeg ved ikke rigtig, hvad dette Særstandpunkt egentlig sigter til, men skal som sagt med Glæde høre det ærede Mindretals Udtalelser derom. — Vi komme saa til endnu et Punkt, hvor jeg desværre maa vende mig til den højtærede Finansminister, og det er vore vestindiske Forhold. Som

ærede Medlemmer ville have set af den Betænkning, som fremkom fra Finansudvalget, og som ledsagede Ændringsforslagene til 2den Behandling her i Aar, havde Finansudvalget anmodet Ministeriet om Oplysning om, hvor stort vort Mellemværende med de vestindiske Øer var. Ærede Medlemmer ville som sagt i denne Udvalgsbetænkning finde Ministeriets Svar; jeg husker ikke i Øjeblikket, hvor stort Beløbet var, men det er vist 10—12 Mill. Kr., som vi have til gode i dette Øjeblik hos de vestindiske Øer, og Beløbet stiger maaske med 5—600,000 Kr. om Aaret. Det vil saa, naar man sammenligner de Oplysninger, som den højtærede Minister der har givet, med de Oplysninger, som den daværende Finansminister Estrup gav i Begyndelsen af Firserne ved Drøftelsen af Kolonialloven, bl. a. vise sig — jeg har det desværre ikke hos mig i Øjeblikket — at medens f. Eks. St. Croix i Begyndelsen af Firserne skyldte saadan noget som nogle faa Hundrede Tusinde Kroner, skylder den nu 3½ Million til Statskassen; og noget lignende er Tilfældet med St. Thomas. Desuagtet sagde Finansministeren, Hr. Estrup, den Gang, at naar vi kun fik ordnet Forholdene saaledes, som det blev foreslaaet, og saaledes som det ogsaa blev ordnet, kunde vi have Sikkerhed for, at Mellemværendet vilde blive mindre og mindre Aar for Aar. En daarligere og mere upaalidelig Spaadom end denne er vel ikke nogen Sinde bleven udtalt, thi det viser sig som sagt, at vort Mellemværende i Stedet for nogle faa Hundrede Tusinde Kroner nu er blevet 10—12 Millioner, og det stiger aarlig med 5—600,000 Kr. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Sv. Høgsbro) spurgte i Fjor den højtærede Finansminister, med hvilken Ret han afholdt disse Udgifter, og Svaret var jo ikke ganske tilfredsstillende, men denne Side af Sagen skal jeg ikke nu optage. Derimod ser jeg mig nødt til at optage en anden Side af Sagen, idet jeg nemlig kom til at spørge den højtærede Minister, om man arbejdede positivt paa at ordne Forholdeneovre i Vestindien, og dertil svarede den højtærede Minister — det staaer Sp. 1886, Finanslovsforhandlingerne 1897—98 — „Spørgsmaalet kan ikke hvile; det maa fremdrages i en nær Fremtid“, og Ministeren forsikrede, at man arbejdede positivt paa Sagen. Jeg vil nu bede den højtærede Finansminister om at fremstille for os de Resultater, som dette positive Arbejde har ført til, og maaske skildre for os, hvori det positive Arbejde for at ordne